

Arrest

nr. 198 815 van 29 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat P. DE BLOCK
Sint-Bernadusstraat 96-98
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 januari 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De nuttige feiten die de bestreden beslissing voorafgaan worden in de nota als volgt opgelijst:

“Op 30.11.2017 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf en werd hij tevens op heterdaad betrapt voor zwartwerk.

Op 30.11.2017 besliste de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 30.11.2017 werd tevens beslist tot afgifte van een inreisverbod voor 3 jaar (bijlage 13sexies). Tegen voormelde beslissing werd beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 04.12.2017 diende verzoeker een asielaanvraag in.

Op 04.12.2017 besliste de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 04.12.2017 besliste de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tevens tot afgifte van een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis).

Op 11.12.2017 werd verzoeker gehoord nopens de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

De Dublin-procedure werd opgestart: er werd door de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname gestuurd naar Frankrijk op datum van 12.12.2017.

Het verzoek werd niet binnen de door artikel 22(6) van Verordening 604/2013 gestelde termijn van een maand beantwoord, waardoor Frankrijk met toepassing van artikel 22(7) op 13.01.2018 de verantwoordelijke lidstaat werd.

Op 17.01.2018 stuurden de Franse instanties een akkoord voor overname met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013”.

Op 18 januari 2018 treft de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1): naam : A. voornaam : M.I.A. geboortedatum : (...)1979 geboorteplaats : Bagdad nationaliteit : Irak die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. De heer A, verder de betrokkene, staatsburger van Irak, werd op 30.11.2017 aangetroffen te Oostende en bleek niet in bezit van de voor verblijf vereiste documenten. Hij was vervolgens het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies) en werd overgebracht naar het centrum voor illegalen te Vottem. Op 04.12.2017 diende de betrokkene te Vottem een verzoek voor internationale bescherming in. Dactyloscopisch onderzoek leverde een treffer, die door het Visum Information System conform artikel 21 van Verordening 767/2008 werd verstrekt, op. De treffer toont aan dat de Franse consulaire diensten te Bagdad de betrokkene op 18.06.2017 een visum verstrekten. Het visum was geldig voor een verblijf van 30 dagen tussen 18.06.2017 en 17.09.2017. De betrokkene werd gehoord op 11.12.2017 en verklaarde dat hij op 09.09.2017 van Irak via een Arabisch land naar België vloog. Hij stelde dat hij reisde met een paspoort en een visum, die door een smokkelaar waren geregeld. Hij voegde toe dat die smokkelaar hem tweemaal meenam naar een plek,

waar zijn vingerafdrukken werden geregistreerd. Hij voegde toe dat hij zijn identiteitskaart en nationaliteitsbewijs overhandigde aan zijn advocaat. De betrokkene verklaarde ongehuwd te zijn. Hij stelde dat een van zijn 4 broers in België verblijft. Op 12.12.2017 werd een verzoek voor overname gericht aan de Franse instanties. Vanwege de vasthouding van de betrokkene werd met toepassing van artikel 21(2) van Verordening 604/2013 een spoedig antwoord gevraagd. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(6) van Verordening 604/2013 gestelde termijn van een maand beantwoord, waardoor Frankrijk met toepassing van artikel 22(7) op 13.01.2018 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 17.01.2018 stuurden de Franse instanties een akkoord voor overname met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013. De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat zijn broer in België woont. Vanwege die reden uitte hij verzet tegen een behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming door de Franse instanties. Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). Artikelen 9 en 10 van Verordening 604/2013 stellen dat de verantwoordelijke lidstaat diegene is waar een gezinslid van de verzoeker verblijft in respectievelijk de hoedanigheid van begunstigde van bescherming of in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. We merken hieromtrent op dat artikel 2, g) van Verordening 604/2013 de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden en minderjarige kinderen van paren als gezinsleden beschouwt. In het geval van de betrokkene betreft het een meerderjarige broer wat betekent dat bovenvermelde artikelen niet van toepassing zijn. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of

hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. De betrokkene stelde problemen te kennen met zijn linkerarm en dit ten gevolge van een explosie in 2015. We merken op dat artikel 11(2) van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) omschreven reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende broer bestaat. Wat de soevereiniteitsclausule betreft zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Enkel dwingende redenen kunnen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat dit van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende familie. De Franse instanties stemden met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. Hij zal gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen. Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering. In het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, "Asylum Information Database - National Country Report France", laatste update op 26.04.2017, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken (pagina 44). Het rapport omschrijft de situatie van 'Dublin-terugkeerders' wel als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat 'Dublin-terugkeerders' van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (pagina 44). Hieromtrent wensen we op te merken dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Bordeaux-Mérignac. Bordeaux is tevens de hoofdplaats van de 'préfecture de Gironde', die blijkens het akkoord dd. 17.01.2018 verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. We besluiten dat de betrokkene dan ook geen verre verplaatsing naar de verantwoordelijke prefectuur zal dienen te ondernemen. Op 30.06.2017 was er volgens het rapport een capaciteit van 31.869 plaatsen in de Franse opvangcentra voor asielzoekers ("centres d'accueil pour demandeurs d'asile" of CADA). De auteurs bestempelen dit als ontoereikend, maar geven tevens mee dat er geen sprake is van overbevolking. Het rapport deelt tevens mee dat de overheid zich ertoe verbindt bijkomende plaatsen te creëren om zo in 2017 een capaciteit van 60.854 plaatsen te bereiken waarvan 40.352 binnen de CADA-structuur. Daarnaast zijn er de bijkomende noodopvangplaatsen ("Accueil temporaire - Service de l'asile" of AT-SA, 6.033 plaatsen eind juni 2016 en "hébergement d'urgence dédié aux demandeurs d'asile" of HUDA, 11.829 plaatsen eind juni 2016, pagina 81).

We betwisten niet dat het AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden

overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zoals reeds vermeld stelde de betrokkene problemen te hebben met zijn linkerarm. Hij maakte geen gewag van andere gezondheidsproblemen. We wensen op te merken dat de betrokkene tot heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Frankrijk zal worden opgevangen. De Franse autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene. Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Franse instanties – *préfecture de Gironde*.”

Verzoekers overdracht aan de Franse autoriteiten is voorzien op 9 februari 2018.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats

zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Er zijn geen elementen die dit wettelijk vermoeden onderuit halen. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori de schorsing ervan.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In wat kan beschouwd worden als een enig middel werpt verzoeker de schending op van:

“- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM);

- Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

- Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;

- Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten ;

- Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;

- de materiële motiveringsplicht ;

- het zorgvuldigheidsbeginsel ;

- het verbod van willekeur."

Verzoeker betoogt als volgt:

1. "Artikel 3 van het EVRM stelt dat

"Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat "

Het verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ".

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin III-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75 ;EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Daarenboven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers in de zin van verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de

opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (HvJ, 21 december 2011, C-411/10).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (ERHM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Crus Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chalal/Verenigd Koninkrijk, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een Lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, MSS/Griekenland en België, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirschi en anderen/Italië, in het bijzonder § 122 e.v.).

Artikel 8 van het EVRM stelt dat

“Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat

“De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie”.

Artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven stelt dat “Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand

Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;
- b) het familie- en gezinsleven;
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land,

en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement”.

Er dient te worden vermeld dat er op de Belgische Staat een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 8 EVRM.

Art. 8 E.V.R.M. is van openbare orde en direct toepasselijk in het intern Belgisch recht. Overeenkomstig dit artikel dient er evenredigheid te bestaan tussen de motieven van een verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling (RvS nr. 26.933, 25 september 1986).

De RvV oordeelt in zijn arrest nummer 56.201 van 17 februari 2011 dat in de eerste plaats dient te worden nagegaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of er sprake is van een onrechtmatige inmenging. Hij plaatst zich hiervoor op het tijdstip waarop de administratieve beslissing is genomen. Aangaande de begrippen privé-, familie- en gezinsleven stelt de RvV: “Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet

vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie."

De RvV wijst er hierbij ook op dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, er in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen "bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden" moeten worden aangetoond. Hierbij wordt verwezen naar het arrest Mokrani t.Frankrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 15 juli 2003. Bij de beoordeling van het bestaan van een gezinsleven wordt rekening gehouden met alle indicaties die worden aangebracht, zoals het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind (RvV 24 februari 2011, nr. 56.665; RvV 25 februari 2011, nrs. 56.778 en 56.792; RvV 4 april 2011, nr. 59.214).

4. In onderhavig geval wenst verzoeker in België asiel te verkrijgen om herenigd te worden met zijn broer. Dat verzoeker naast op zijn minst een financiële afhankelijkheid kent met zijn broer. (RvV 24 februari 2011, nr. 56.665; RvV 25 februari 2011, nrs. 56.778 en 56.792; RvV 4 april 2011, nr. 59.214); (RvV nr. 148.088 van 18-06-2015, en RvV nr. 145.025 van 07-05-2015).

Overwegende dat de broer van verzoeker in België terecht de vluchtelingenstatus heeft verkregen in 2007.

Overwegende dat de broer van verzoeker in 2010 de Belgische nationaliteit heeft verworven.

Dat de asielmotieven van verzoeker identiek zijn aan deze van zijn broer en bovendien onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden.

Dat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van vrije keuze van Lidstaat voor wat betreft zijn asielaanvraag. Dat hij immers geen leven kan leiden in afwezigheid van zijn broer.

Dat verzoeker, teneinde zo spoedig als mogelijk te kunnen ontsnappen aan de problemen die hem parten spelen, niet anders kon dan met valse papieren te reizen.

Dat verzoeker zijn broer nodig heeft teneinde een waardig leven te leiden.

De bestreden beslissing schendt artikel 8 van het EVRM omwille van de volgende redenen :

(i) Het is onbetwifelbaar dat verzoeker een gezin en gezinsleven heeft en recht heeft op eerbiediging hiervan in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er is daarenboven een persoonlijke band die voldoende hecht is tussen het gezin. Het gaat immers om een broer. (cfr. stukken 3, e.v.).

(ii) Er bestaat in casu geen evenredigheid tussen het (gebrek aan) onmiddellijk bezit van bepaalde reisdocumenten/visums en de ontwrichting van het gezin. (RvS nr. 26.933, 25 september 1986).

(iii) De bestreden beslissing onderzoekt het recht op gezinshereniging van de verzoeker met zijn broer niet, om te verifiëren of er een tegenstrijdigheid of schending zou zijn van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

(iv) De bestreden beslissing onderzoekt niet, wat zij in de eerste plaats had moeten doen of er een privé-en/of familieleven is.

(v) De bestreden beslissing onderzoekt de hechtheid van de familiale band van verzoeker niet, dan wel in welke mate verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn broer aangaande zijn problemen met zijn linkerarm.

(vi) Indien de bestreden beslissing aan haar onderzoeksplicht had voldaan, dan had zij vastgesteld dat de terugdrijving van verzoeker een schending inhoudt van zijn rechten onder artikel 8 van het EVRM dat directe werking kent in de Belgische rechtsorde.

Voorts dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing in het geheel geen rekening heeft gehouden bij de beslissing tot terughrijving met de belangen van de andere familieleden van verzoeker, d.w.z. de aanwezigheid van verzoeker in het leven van onder andere zijn broer.

Dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze een adequate motivering geeft die tegemoetkomt aan het specifieke referentiekader dat van toepassing is op verzoeker.

Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten bepaalt dat :

“Algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en Gezondheidszorg

1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun asielverzoek indienen.

2. De lidstaten zorgen voor materiële opvangvoorzieningen voor asielzoekers met het oog op een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren en bestaansmiddelen te waarborgen.

De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van personen met bijzondere behoeften als bedoeld in artikel 17, alsmede in het geval van personen in bewaring.

3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de asielzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.

4. Overeenkomstig artikel 3 kunnen de lidstaten van de asielzoekers, indien zij over voldoende middelen beschikken, bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, een bijdrage verlangen voor het totaal of een deel van de kosten van de door deze richtlijn geboden materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg.

Indien komt vast te staan dat een asielzoeker over voldoende middelen beschikte om in die basisbehoeften te voorzien toen de materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg werden verstrekt, mogen de lidstaten hem vragen deze voorzieningen te vergoeden.

5. De materiële opvangvoorzieningen mogen worden verstrekt in natura dan wel in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen of een combinatie daarvan.

Indien de lidstaten voor materiële opvangvoorzieningen zorgen door middel van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt het bedrag daarvan overeenkomstig de in dit artikel vermelde beginselen bepaald.”

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;
- b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;
- c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen”.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

3. In onderhavig geval is verzoeker een jonge Iraakse vluchteling die asiel aanvraagt in België en naar Frankrijk wordt verwijderd op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 17(1) en 12(4) van Verordening 604/2013.

Overwegende dat de broer van verzoeker in België terecht de vluchtelingenstatus heeft verkregen in 2007 op basis van de zelfde asielmotieven als verzoeker.

Dat naar alle redelijkheid kan worden aangenomen dat verzoeker – na onderzoek ten gronde – eveneens een beschermingsstatus zal moeten worden toegekend.

Dat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van vrije keuze van Lidstaat voor wat betreft zijn asielaanvraag. Dat hij immers geen leven kan leiden in afwezigheid van zijn broer.

Dat verzoeker, teneinde zo spoedig als mogelijk te kunnen ontsnappen aan de problemen die hem parten spelen, niet anders kon dan met Frans visum te reizen.

Dat verzoeker zijn broer nodig heeft teneinde een waardig leven te leiden. Dat zijn broer hem zelf zou kunnen tewerkstellen en hij zodoende ook vooruitzichten heeft op lange termijn.

In het licht van onder meer de informatie (aangehaalde rapporten) die hierboven werd uiteengezet en gelet op de grote verschillen tussen de opvangcentra onderling, loopt zal verzoeker ingeval van verwijdering naar Frankrijk worden blootgesteld aan :

(i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra ;

(ii) geen opvang of accommodatie krijgen ;

(iv) dakloosheid, met gebrek aan voedsel en slaappleaats zonder enig vooruitzicht op verbetering van zijn situatie ;

(v) geen financiële steun en inadequate levensstandaard, afwezigheid van naaste familieleden;

(vi) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn in de aanwezigheid van zijn direct familie ;

(viii) Bemoeilijkte sociale integratie;

(x) de mogelijkheid tot in detentie name;

(xi) procedurele tekortkomingen;

(xiii) risico op mishandeling door de ordehandhavers;

European Council on Refugees and Exiles, Asylum Information Database, National Country Report : France, 31 December 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/58a71be94.html>

Council of Europe: Committee for the Prevention of Torture, Rapport au Gouvernement de la République française relatif à la visite effectuée en France par le Comité européen pour la prévention de la torture et des peines ou traitements inhumains ou dégradants (CPT) du 15 au 27 novembre 2015, 7 April 2017, CPT/Inf (2017) 7, available at: <http://www.refworld.org/docid/58e745ee4.html>

Human Rights Watch, "Like Living in Hell" - Police Abuses Against Child and Adult Migrants in Calais, 25 July 2017, available at: <http://www.refworld.org/docid/59784c8f4.html>

Verzoeker behoort dus, als asielzoeker/vreemdeling in het kader van de Dublin-III-verordening, tot een kwetsbare groep ("gedublineerde") die in Frankrijk systematisch blootgesteld wordt aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Frankrijk zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Zij haalt enkele rapporten en jurisprudentie aan en stelt dat de situatie geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Echter uit de hierboven aangehaalde rapporten blijkt dat er wel een reëel risico is op schending van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Frankrijk zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding. Zo werd er niet meegedeeld naar welk specifiek gebied of stad in Frankrijk verzoeker uiteindelijk zou worden gestuurd. Waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar dat welbepaald gebied na is gegaan.

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering, in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt, zeker niet gelet op de familiale banden die verzoeker heeft met België.

Dat er bovendien op geen enkele wijze wordt afgewogen in welke mate de subjectieve rechten van verzoeker zouden kunnen worden geschonden bij een eventuele overdracht naar Frankrijk. Dat de Belgische staat bij het nemen van de bestreden beslissing verzaakt aan haar onderzoeks-verplichting dewelke absoluut nodig is om een eventuele overdracht naar Frankrijk te verantwoorden naar recht.

Dat de bestreden beslissing dan ook eenvoudigweg een volkomen ontoereikende motivering geeft voor wat betreft een eventuele overdracht naar Frankrijk in hoofde van verzoeker.

Voorts wenst verzoeker nogmaals te wijzen op het feit dat hij te kampen heeft met zware problemen aan diens linkerarm en los daarvan de facto aangewezen en afhankelijk is van zijn broer die hier in België woont en een zaak heeft en bovendien volledig zelfbedruipend is. De asielaanvraag van verzoeker is op die manier onlosmakelijk verbonden met de lidstaat waar zijn broers zich bevindt.

4. Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Frankrijk een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker niet naar Frankrijk te verwijzen. Indien België verzoeker naar Frankrijk verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur."

2.3.2.2. Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG en artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) werkt hij dit niet verder uit. Deze middelonderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

2.3.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het houdt tevens in dat de overheid de verplichting heeft haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te

bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Het verbod van willekeur betekent volgens verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

2.3.2.4. Verzoeker voert een lang inleidend theoretisch betoog over de geschonden geachte bepalingen en beginselen. Kernpunt van zijn betoog in concreto is dat hij in België “asiel” wenst te verkrijgen om herenigd te worden met zijn broer die hier de vluchtelingenstatus heeft verworven in 2007 en ondertussen de Belgische nationaliteit heeft. Verzoeker houdt voor dat hij minstens financieel afhankelijk is van zijn broer en dat zijn band met hem valt onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM. Hij verwijt de verwerende partij dat ze geen onderzoek heeft gedaan in het licht van artikel 8 van het EVRM. Voorts wijst verzoeker op de grote verschillen tussen opvangcentra in Frankrijk en somt hij de risico's op waaraan hij riskeert blootgesteld te worden indien hij in dergelijke centra terecht komt. Hij is van oordeel dat hij deel uitmaakt van een kwetsbare groep van Dublinterugkeerders die in Frankrijk systematisch blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verwerende partij heeft volgens verzoeker niet ernstig de risico's onderzocht die verzoeker loopt bij zijn overdracht aan de Franse autoriteiten en hij hekelt het feit dat ze niet meedeelt naar welk gebied of stad in Frankrijk hij zal gestuurd worden. Volgens verzoeker is de motivering van de bestreden beslissing volkomen ontoereikend. Ten slotte wijst hij er nog op dat hij zware problemen heeft aan zijn linkerarm.

2.3.2.5. Verzoeker die een alleenstaande meerderjarige man is toont niet aan dat zijn band met zijn meerderjarige broer die in België verblijft, valt onder de beschermingsfeer van artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds meermaals geoordeeld dat een familieband tussen meerderjarige broers en zussen niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96). Verzoeker toont echter niet aan dat er sprake is van een band van afhankelijkheid met zijn broer. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota legt verzoeker geen medische attesten voor waaruit blijkt dat verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn broer gelet op de door hem gesignaleerde problemen met zijn linkerarm. Voorts kan de Raad gelet op wat in het administratief dossier gelezen kan worden, de verwerende partij volgen wanneer ze in haar nota opmerkt: *“Verzoekende partij heeft aangegeven op 09.09.2017 van Irak via een Arabisch land naar België te zijn gevlogen. De broer heft evenwel volgens verzoekende partij in 2007 reeds een vluchtelingenstatus verkregen. Zij hebben aldus gedurende een periode van minstens 10 jaar gescheiden geleefd van elkaar!”*. Verzoeker toont niet aan dat hij gedurende die tien jaar contacten had met zijn in België vertoevende broer, laat staan dat hij aantoont dat hij gedurende al die tijd financieel afhankelijk was van hem. Het feit dat verzoeker sedert zijn aankomst in België zou gewoond hebben op hetzelfde adres als zijn broer volstaat te dezen niet. Dezelfde vaststelling geldt voor de stukken 3 en 4 gevoegd bij het verzoekschrift die de identiteitsgegevens bevatten van verzoekers broer alsook diens korte verklaring van 19 januari 2018 waarin deze meldt dat hij wenst in te staan voor zijn broer voor het verschaffen van onderdak en het voorzien in zijn levensonderhoud en dat dus opgesteld werd na verzoekers aankomst in het Rijk.

2.3.2.6. Vermits niet aangetoond wordt dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en verzoeker ook niet aantoont dat hij alhier sedert zijn aankomst in België een beschermenswaardig privéleven leidt, kan de verwerende partij niet verweten worden daaromtrent geen verder onderzoek gedaan te hebben of niet gemotiveerd te hebben in de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van Handvest blijkt dan ook niet.

2.3.2.7. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest kan op theoretisch vlak verwezen worden naar de theoretische beschouwingen die verzoeker op dat vlak uitgebreid ontwikkelt in zijn verzoekschrift.

2.3.2.8. In de bestreden beslissing wordt geciteerd uit het *“Asylum Information Database - National Country Report France”, laatste update op 26.04.2017, hierna AIDA-rapport genoemd*, waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier. De bestreden beslissing stelt dat hierin kan gelezen

worden dat “de verzoeken van personen, die in het kader van de “Dublin-verordening” aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken (pagina 44). Het rapport omschrijft de situatie van ‘Dublin-terugkeerders’ wel als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat ‘Dublin-terugkeerders’ van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (pagina 44). Hieromtrent wensen we op te merken dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Bordeaux-Mérignac. Bordeaux is tevens de hoofdplaats van de ‘préfecture de Gironde’, die blijkens het akkoord dd. 17.01.2018 verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. We besluiten dat de betrokkene dan ook geen verre verplaatsing naar de verantwoordelijke prefectuur zal dienen te ondernemen. Op 30.06.2017 was er volgens het rapport een capaciteit van 31.869 plaatsen in de Franse opvangcentra voor asielzoekers (“centres d’accueil pour demandeurs d’asile” of CADA). De auteurs bestempelen dit als ontoereikend, maar geven tevens mee dat er geen sprake is van overbevolking. Het rapport deelt tevens mee dat de overheid zich ertoe verbindt bijkomende plaatsen te creëren om zo in 2017 een capaciteit van 60.854 plaatsen te bereiken waarvan 40.352 binnen de CADA-structuur. Daarnaast zijn er de bijkomende noodopvangplaatsen (“Accueil temporaire - Service de l’asile of AT-SA, 6.033 plaatsen eind juni 2016 en “hébergement d’urgence dédié aux demandeurs d’asile” of HUDA, 11.829 plaatsen eind juni 2016, pagina 81).

We betwisten niet dat het AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

2.3.2.9. Gelet op het voormelde kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij niet ernstig zou onderzocht hebben of hij bij verwijdering naar Frankrijk riskeert blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Evenmin kan verzoeker voorhouden dat niet meegedeeld werd in welk gebied of stad in Frankrijk verzoeker zal terecht komen vermits duidelijk in de bestreden beslissing kan gelezen worden dat hij in Bordeaux zal worden overgedragen. Verzoeker kan bezwaarlijk verwachten dat de verwerende partij kan anticiperen in welk opvangcentrum hij vervolgens concreet zal terechtkomen. Verzoeker voert voorts niets concreets aan dat bovenvermelde toch wel genuanceerde vaststellingen in de bestreden beslissing onderuit haalt. Verzoeker verwijst naar drie rapporten, maakt gewag van grote verschillen tussen opvangcentra, poneert tien omstandigheden die zich riskeren voor te doen als hij overgedragen wordt aan de Franse autoriteiten en concludeert aan de hand hiervan dat hij behoort tot een kwetsbare groep “gedublineerden” die in Frankrijk systematisch blootgesteld worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Ten eerste dient de Raad op te merken dat verzoeker geen concrete passages citeert of welbepaalde pagina’s aanhaalt uit de drie door hem vermelde rapporten. Ten tweede kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar een AIDA-rapport over Frankrijk dat ouder is dan het AIDA-rapport dat geciteerd wordt in de bestreden beslissing. Ook het door verzoeker geciteerde rapport van Human Rights Watch is ouder dan het AIDA-rapport dat geciteerd wordt in de bestreden beslissing. Het handelt bovendien over baldadig politieoptreden in Calais, daar waar verzoeker in eerste instantie terecht komt in Bordeaux. Waar verzoeker ten derde verwijst naar een “Rapport au Gouvernement de la République française relatif à la visite effectuée en France par le Comité européen pour la prévention de la torture et des peines ou traitements inhumains ou dégradants (CPT) du 15 au 27 novembre 2015” ziet de Raad niet in wat de relevantie ervan is voor de huidige betwisting, minstens laat verzoeker na dit uiteen te zetten. Het gaat immers over een plaatsbezoek dat het CPT in Frankrijk eind 2015 - zijnde dus twee jaar voor het treffen van de bestreden beslissing - heeft afgelegd waarbij meer bepaald des “Etablissements des forces de l’ordre”, “Prisons” en “Etablissements de santé” werden bezocht.

2.3.2.10. Bij wijze van conclusie kan de Raad vaststellen dat de verwerende partij op genoegzame wijze onderzocht heeft of verzoeker bij terugkeer naar Frankrijk een reëel risico zal lopen op een onmenselijke

of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zij heeft daarbij het AIDA-rapport over Frankrijk van 26 april 2017 beoordeeld en zij heeft verzoekers persoonlijke elementen in aanmerking genomen. Er is dus geen sprake van willekeur in deze. Verzoeker brengt niets concreets bij dat de door de verwerende partij gedane vaststellingen onderuit haalt. Gelet op de informatie die voorligt alsook gelet op het profiel van verzoeker, zijnde een alleenstaande man van 38 jaar waarvan niet blijkt dat hij bijzondere noden heeft gelet op zijn gezondheidstoestand- gezien hij blijkens zijn Dublin-interview van 11 december 2017 enkel verklaard heeft wat last te hebben van zijn linkerarm ten gevolge van een explosie in 2015 en gezien hierover nooit een medisch attest werd neergelegd- dient de Raad prima facie tot de conclusie te komen dat er geen schending aannemelijk gemaakt wordt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De Raad stipt hierbij nog aan dat de Franse consulaire diensten te Bagdad verzoeker op 18 juni 2017 een visum verstrekt hebben en dat verzoeker in zijn Dublin-interview op de vraag *“Heb u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (Frankrijk) ... zouden rechtvaardigen”*, niet meer antwoordde dan, *“Ik heb hier in België een broer. In Frankrijk heb ik niemand”*. De Raad kan het ten slotte niet nalaten op te merken dat de verzoekende partij ook niet echt zwaar tilt aan een overdracht naar Frankrijk vermits ze ter terechtzitting verklaart dat ze toch de vluchtelingenstatus zal bekomen en dat het haar niet uitmaakt of dat nu in Frankrijk of in België wordt toegekend en dat ze vanuit Frankrijk terug haar broer zal komen opzoeken.

Derhalve is het enig middel prima facie voor zover ontvankelijk, ongegrond en derhalve niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. EKKA